

Като казваше това, той поглади съ ржката блѣдното си лице и затвори очитѣ си. Неговата натура незнаеше граница, нито въ гнѣва, нито въ любовта. Той говорѣше съ вѣодушевлението на човѣкъ, който е прѣстанялъ да влада себе-си и не желающъ да пази никаква мѣрка въ своитѣ чувства и думи. Той говорѣше искрено, отъ дълбочината на душата си. Всичко, що изпълняше и стѣсняваше гърдитѣ му, — болка, въсторгъ, страсть, обожание, — се излѣ, най-сетнѣ, въ неудържимъ потокъ отъ думи. Думитѣ Винициеви се видѣхъ на Лигия като богохулство, но сърдцето ѝ биеше съ такава сила, като че ли искаше да раскъса туниката, която ѝ стѣгаше гърдитѣ. Тя не можеше да надвие въ себе-си жалостта къмъ него и къмъ страданията му. Трогнѣ я това уважение, съ което той ѝ говореше. Тя се чувствуваше любима и обоготворявана безг, аничпо, разбираше, че той непрѣклопенъ и силенъ человѣкъ сега ѝ принадлежи тѣломъ и духомъ, като робъ, и това съзнание за неговата покорностъ и за собствената си властъ надъ него я изпълваше съ щастие. Въспоминанията ѝ въ една минута оживѣхъ. Това бѣше пакъ блестящия Виниций, хубавъ като богъ, той ѝ говорѣше въ Авеловата къща за любовта, будѣше отъ сънъ дѣтското ѝ сърдце, този сжщиятъ Виниций, цѣлувкитѣ на когото и сега още тя чувствува на устата си и изъ прѣгрѣдкитѣ на когото, като изъ пламъкъ, истрѣгна Урсъ. Чакъ сега — съ изражението на страсть и, заедно съ това, на страдание върху своето орлово лице, съ поблѣднѣло чело, съ умоляющи очи, раненъ, вълнуванъ отъ любовъ, готовъ да обожава, покоренъ — той ѝ се видѣ такъвъ, какъвто тя би искала да го вижда всѣкога и какъвто бѣше готова да го залюби отъ всичката си душа. И тя веднага разбра, че може да дойде врѣме когато неговата любовъ ще я обземе и увлѣче, като вихъръ, и, като съзна това, тя тоже почувствува, както и той прѣди една минута: че стои прѣдъ една пропастъ. За това тя напуснѣ къщата на Авела, за това се спаси съ бѣгство, за това се крие толкова врѣме въ най-бѣдния кварталъ на града. Кой е тоя Виниций? Послѣдователъ на Августа, войникъ и единъ отъ приближитѣ на Нерона. Нима той не е участвувалъ въ неговитѣ оргии, както свидѣтелствува оня пиръ, който Лигия не можеше да забрави; нима той не е ходилъ съ другитѣ въ храмоветѣ и не е принасялъ жертви на язическитѣ богове, въ които, може би, и не вѣрва, а имъ исказва почести само по длѣжностъ; нима той не я прѣслѣдва, за да я направи своя робиня и заложница, да я вкара въ оня ужасенъ свѣтъ на раскоша, безчестнитѣ наслаждения, пороцитѣ и злодѣянията? Наистина, той ѝ се видѣ много измѣненъ, но нали